UNITED STATES
HOLOCAUST
MEMORIAL
MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Rare Book Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and other intellectual property rights associated with the materials in its collection and makes good faith efforts to locate copyright owners. According to the Library's knowledge, the Library may make this title publicly available for reasons including but not limited to: the title is in the public domain or the title is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

2517

Ukrainian Workers take up Work in England

УКРАЇНСЬКИЙ
п. 2152
МУЗЕЙ-АРХІВ

Українські робітники їдуть працювати до Англії

Englishmen! Owing to the benevolent conduct of your government hundreds and thousands of Ukrainian workers with their families in the last weeks are moving into your beautiful and famous country to take up there work in different branches of economy and to assist in rebuilding your native-country.

It is for notorious reasons that we Ukrainian workers cannot apply our strength to the reconstruction of our no less beautiful and famous home, of Ukraine.

Now standing at the threshold of your native-country and beginning there a new life we regard it our duty to introduce ourselves to you telling you the principal things about us in order to eliminate hereby eventual misunderstandings and errors which might arise by our arrival in this country. For we know on the ground of our experiences made hitherto that such misunderstandings indeed are possible, especially in West-Europe.

We have learned during our stay in West-Europa in the last years that but few peoples of this continent are truly informed about us. The errors mostly result from non-orientation about our history, our culture and our national character. For instance we often meet opinions confusing the Ukrainian people with the Russian people and setting equal our Ukrainian history, culture and language to that of the Russians. Likewise it is not seldom that the educated classes, too, in West-European countries are not sure that we Ukrainians are a proper people with an independent history and culture. We know, indeed, the reasons of

this fact, and we know that they result in the fact that we are at present a people without a state. In West-Europe, however, the mutual enslavement of the peoples belongs already to history, and each people there have their own state.

That's different in East-Europe. In that part of our continent there are still the ruling and the slaved peoples, those with rights and those without rights. Both individuals and whole peoples are concerned by this fact. West-Europe not being accustomed to these conditions, the two notions "state and people" are becoming here one synonym. If there is no Ukrainian state, there is for the West-Europeans no Ukrainian people, either, and consequently, if there exists a Russian empire, then all who are comprehended in that empire, are considered as Russians. That, however, is an error. In East-Europe "state" and "people" are not synonymous notions. In that part of our continent, there are entire peoples who are figthing for their states by sacrifices. To these peoples also belong we Ukrainians. It is unknown in West-Europe that the Ukrainian people lost their independent state definitively to the Russians only in the 18th century, at its ending, and that their state was restored by them under enormous efforts in World War I-But our people lost their independence in the 18th century in the fight against Tsarism, as wellas in the years of 1918 to 1921 in the fight against communism. Since that time our people have not ceased from fighting for their human and national rights.

It is true, we have also today formally our state in the so-called "Soviet-Socialist-Ukrainian Republic", politically she is a Federal-state within the whole Union of the Soviet-Socialist-Republics" with its own government and its own foreign ministry. But this government doesn't give any rights to the people; it is formed only by members of the Communist party, partly by Non-Ukrainians, all other parties are

strictly prohibited in the Ukraine. Moreover all orders for that government are given from Moscow, therefore it cannot be regarded independent.

As for the interior conditions of our native-country, as well as of the whole Soviet-Union, we need not report to you, the most prominent statesmen and politicians of the whole world having spoken about them in all details. There is a struggle between the followers of Communism and those of democracy both in the Ukraine and in the entire remaining world, especially in all Europe. This struggle of the democratic elements in the Ukraine, likewise in Poland, Hungary, Bulgaria, Roumania aid Yugo-Slavia cannot be decided sucessfully without foreign help. Losses of these elements have grown too comprehensive in the course of the last 30 years to maintain their further independence.

The Ukrainian fight for an own state and a democratical government in this state was continued also in World War II. The adherents of these ideas backed by the whole people with their sympathies had to fight for their realization also against the National-Socialist Germany. That fight began on June 30, 1941 with the proclaiming of Ukrainian independence and with the formation of the Ukrainian national government. But already after 8 days its members were arrested by the Germans and taken to a concentration-camp. This was answered by the whole people taking the arms and forming their so-called "Ukrainian Rebellious Army" (UPA) which fought side by side with the Allied Nations against every total rule during the whole war. Acting in this way the Ukrainian national, non-communist and democratic forces have joined the camp of the democratic, progressive elements fighting against every sort of totalism.

We Ukrainian workers moving into England belong to those who acknowledge democratic principles and are averse to every sort of totalism and commu-

nism. It is for these reasons that we cannot return to our native-country, and it is for these reasons that we are now with you in your country to apply our forces there where they still can be made available for freedom. For many years we have been outside of our native-country. We were employed during the war as forced workers in Germany. Having been liberated by the Allied Forces and supported by the American, British and French armies, as well as by the UNRRA, we have gained back in the last two years our psychical and physical equilibrium. Since that time we were supported we used all our forces to reshape us a regular, human life. You will believe us that after 5 years of war and forced labour we have an ardent desire for a life that could still be named human. During the 2 years of our living in the UNRRA-camps in Germany we organised and formed our lives as far as it was possible with respect to the political and social conditions in the occupied country.

Life without work in the camps brought us repose, but also a stirring feeling of uselessness, and to get rid of that feeling we ourselves organized labour. In this manner 70 percent of us were employed in self-government, with the occupying forces or in German economy.

As to our self-government we, 250 000 Ukrainians in the 3 occupied zones of West-Germany, organized it by our own activity. For this purpose we created our own suffrage, elaborated for us. Each of us, beginning from the 20th year, had a right to vote to the organs of our self-government. The meeting of the 42 deputies elected by us enjoyed supreme authority in our life. The supreme executive of our self-government was elected at that meeting.

In the course of the last 1½ years we put more than 2 000 000.— RM to the disposal of our executive so that it could fulfill its tasks in the cultural and social field. This money was exclusively given from

our earned savings. With these amounts we were able to maintain in Germany more than 100 elementary schools with more than 3500 scholars, 28 secondary schools with 4000 scholars, 1 university with a juristic and philosophical faculty, 1 technical-economical high-school with an economical, agricultural and veterinary faculty, and 2 theological high-schools.

During these two years of a relatively calm life our artists created an opera-stage, a representing dramatic theater, and some representing choirs. Our authors, journalists and scientists have worked, too, what is testified by more than 200 books, 5 journals and 4 periodicals edited by them.

There are living besides us also the other refugees of different nationalities caught by the same destiny as we. It were Lithuanians, Tstonians, Lettonians, White-Rutheiians, Poles, Yugo-Slaves and the Caucasian peoples. We have fostered closest relations with these other nationalities feeling the same destiny and striving to approach the peoples of central and East-Europe one another as close as possible in order to form a generally agreeing international family. Changing of cultural goods made us become acquainted with another, and made us good neighbours of a happily growing Europe.

Now we left our neighbours in Germany coming to England to build up a new life from the beginning. We are coming into your country with hope and confidence, and we are convinced to find justice and human understanding in this country which belongs to the most progressive ones in all Europe, and which always has acknowledged human and democratic ideas. As for ourselves we'll set in all to prove worthy to be called fellow-citizens of your country. It will be our greatest ambition to prove in a free competition with you under the same conditions as worthy men who by no means will disturb your lives.

We hope that we may succeed. We have this confidence having learned by experience the resemblance — not to say likeness — of your and our way to live. Your ideals are ours, your manner of living correspond to that we are striving for, and according to which we wished to live in our fatherland. The difficult conditions in the years of war and the loss of the native soil made some of us morally staggering, it is true, or even they corrupted them morally. Such people, too, will arrive with us in England; but we ask you not to generalize single cases of moral decomposition, and we may assure you that we'll assist you to fight such appearences. If we succeed in satisfying the demands of your life and laws, we may hope to have fulfilled our duty towards your and our fatherlands.

The Ukrainian Workers in England.

June 1947.

Англійці!

Завдяки доброзичливості Вашої Влади вибираються в останніх тижнях сотні й тисячі українських робітників із своїми сім'ями до Вашого гарного й славного краю, щоб там стати до праці у різних галузях господарства й співпрацювати при відбудові Вашої Батьківщини.

Із загальновідомих причин ми, українські робітники, не можемо віддати наших сил для відбудови нашої, не менш гарної Батьківщини.

Й коли ми тепер стоїмо на порозі Вашої Рідної Землі, щоб там розпочати нове життя, то перш усього вважаємо своїм обов'язком сказати Вам, хто ми є, й подати Вам щонайважніше про себе, щоб тим способом заздалегідь усунути всякі можливі непорозуміння й помилки, що могли б постати у зв'язку з нашим приходом до Вас. Бо ж із дотеперішнього досвіду знаємо, що такі непорозуміння цілком можливі, особливо в Західній Европі.

В час нашого перебування у Західній Европі в останніх роках ми переконалися, що тільки дуже незначне число народів цього континенту знає про нас щиру правду. Помилки повстають здебільша звідси, що загал не поінформований про нашу історію, про нашу культуру та про наш народ. Ми часто зустрічаємося, наприклад, з такою появою, що український народ змішують з московським, а нашу, українську історію, культуру й мову уважають за російську. Не рідко теж трапляється, що навіть інтеліґентні кола в західньоевропейсь-

ких краях не мають ясного уявлення, що ми, українці, самостійний народ із власною, окремою й самостійною історією й культурою. Правдиву причину цього факту ми знаємо. Вона пояснюється тим, що ми в цей час бездержавний народ, коли тим часом у Західній Европі поневолення народів давно вже належить до історії й кожний народ має свою власну державу.

Цілком інакше в Східній Европі. В цій частині нашого континенту, все ще існують панівні й поневолені народи, упривілейовані й позбавлені права. Це торкається однаково поодиноких людей, як і цілих народів. А що Західня Европа з тими обставинами не знайома, то ж змішує поняття «держава» й «народ» і не робить між ними різниці. Коли немає української держави, тоді немає для західнього европейця й українського народу, а тим самим і всі мешканці Російської Імперії вважаються росіянами, себто москалями. Але це велика помилка, бо ж у Східній Европі поняття «держава» й «народ» не покриваються, не є синонімами.

У цій частині нашого континенту є ще цілі народи, що з повним пожертвуванням борються щойно за свою державу. До тих народів належимо й ми українці. В Західній Европі не знають цього, що український народ щойно з кінцем 18-ого сторіччя втратив свою незалежну державу в користь Москви та що відновив її після незвичайно великих зусиль у першій світовій війні. Одначе так як колись у 18-ому сторіччі в боротьбі проти царату, так знову тепер у рр. 1918-1921 у боротьбі проти комунізму втратив український народ свою незалежність. І відтоді наш народ не переривае боротьби за свої людські й національні права.

Щоправда, ми маємо сьогодні формально власну державу в так званій «Українській Соціялістичній Совєтській Республіці (УССР). З правнодержавного погляду це сьогодні держава в рямцях

усього «Союзу Совєтських Соціялістичних Республік» із окремим урядом і міністерством закордонних справ. Одначе цей уряд не дає народові ніяких прав; він складається виключно з членів комуністичної партії, почасти навіть із не-українців, а всі інші партії в Україні якнайгостріше заборонені. Крім цього цей уряд усі накази одержує з Москви й тому не може вважатися незалежним.

Про внутрішні відносини в нашій Батьківщині, тай в загалі в цілому Совєтському Союзі, не треба нам багато згадувати, бо в останньому році доволі й подрібно говорили про це найвизнатніші державні мужі й політики цілого світу. В Україні ведеться подібно як в цілому світі, зокрема в усій Европі, боротьба між приклонниками комунізму й демократії. Ця боротьба демократичних елементів в Україні, подібно як і в Польщі, Угорщині, Болгарії, Румунії й Югославії, не може бути без помочі успішно завершена. Втрати згаданих елементів в Україні протягом останніх 30 років такі великі, що не можна думати, щоб вони в дальших змаганнях самі могли встоятись.

Українська боротьба за власну державу й демократичну владу в цій державі продовжується і в другій світовій війні. Приклонники цих ідей, що мали за собою симпатії усього народу, мусіли, змагаючи до їхнього здійснення, боротися теж проти націонал-соціялістичної Німеччини. Ця боротьба розпочалася 30. червня 1941 р. проголошенням української незалежности й створенням Українського Національного Уряду. Та вже по 8 днях німці заарештували цей уряд і відіслали його до концентраційного табору. У відповідь на те ввесь народ вхопив за зброю і створив «Українську Повстанчу Армію», т. зв. УПА, що протягом цілої війни боролася по боці альянтів проти всякої тоталітарности.

Так, отже, українські національні, не-комуністичні й демократичні сили знайшлися у таборі

демократичних і поступових елементів, що вели боротьбу проти всякої тоталітарности.

Ми українські робітники, що вибираємося до Англії, належимо саме до тих, що визнають демократичні принципи й стоять здалеку від тоталізму й комунізму. Тому й не можемо вернутися до рідної Батьківщини й тому приходимо сьогодні до Вас, щоб віддати наші сили там, де ще їх можна добре використати для волі й свободи. Ми вже від довгих років живемо здалеку від Рідного Краю. В час війни нас силою запрягли до праці в Німеччині. Щойно коли альянтські війська освободили нас і коли американська, брітанська й французька армії та УНРРА взяли нас в опіку, очуняли ми поволі й вернулися протягом двох останніх років до духової й фізичної рівноваги. Можете нам вірити, що ми після п'ятьох років війни та тяжкої примусової праці впрост стужилися за будь-яким людським життям та що ввесь час, відколи альянти взяли нас у своє піклування, ми тільки дбали про те, щоб по людському влаштувати своє життя. Протягом тих двох років, що ми перебували в таборах УНРРА-и у Німеччині, ми встигли, наскільки нам дозволяли політичні й соціяльні відносини в окупованих землях, відповідно зорганізуватися й уладити своє життя.

Безробітне життя в таборах принесло нам заспокоєння, але разом з тим і занепокійливе почуття, що живемо даремне й не даємо нічого. Щоб збутися цього немилого почуття, ми самі взялися за організування праці. І так яких 70% з-поміж нас здобуло собі заняття й корисну працю в самоуправних органах, в окупаційній армії або в німецькому господарстві.

Перш усього ми самі, а буде нас 250.000, створили власну самоуправу на терені всіх трьох окупаційних смуг. З цією метою ми випрацювали потрібний виборчий статут, на основі якого ко-

жний українець починаючи 20-им роком життя мав виборче право до усіх органів нашої самоуправи. Ми вибрали загальним голосуванням 42-ох послів і відбули зорганізовано З'їзд, що знайшов авторитетне признання нашого загалу. На ньому вибрали ми найвищі органи нашого самоуправного представництва.

Протягом останнього півтора року ми віддали до рук нашого представництва більше як два мільйони нім. марок на заспокоєння конечних культурних і соціяльних завдань нашого громадянства. А гріш цей ми пожертвували виключно із наших запрацьованих заощаджень. Із цього фонду ми змогли удержати в Німеччині понад 100 народних шкіл, в яких учиться кільканадцять тисяч школярів, 28 середніх шкіл із 4.000 учнів, низку фахових шкіл і курсів, університет із філософічним і правничим факультетом, технічно-господарську академію з економічним, технічним і ветеринарним відділами й дві теологічні академії. Власними силами ми створили допомогові установи для харитативно-санітарної опіки й окрему установу для підтримки високошкільного студентства, з якої користає тепер більше, як 400 студентів.

У цих двох роках, в яких ми могли спокійно попрацювати, ми покликали до життя Оперний Ансамбль, репрезентативний драматичний театр і кілька зразкових хорів і театральних дружин. Повстали поважні об'єднання науковців, письменників, мистців і журналістів, що виконали поважну працю, видали понад 200 книжок, зорганізували низку вистав, з'їздів і викладів і крім таборових видань випускають тепер 5 газет і 4 журнали.

Побіч нас жили теж утікачі різних національностей, що зазнали тієї ж самої долі, що й ми. Це були литовці, естонці, лотиші, білорусини, поляки, югослов'яни і кавказькі народи й ними підтри-

муємо якнайтісніші зв'язки, об'єднані почуттям спільної долі й спільними інтересами, як мешканці Середущої й Східньої Европи. Живий обмін культурних цінностей зблизив нас до себе й зробив нас добрими сусідами майбутньої щасливої Европи.

А тепер залишили ми своїх найближчих у Німеччині й прибули до Англії, щоб тут наново уладити своє життя. Приходимо до Вас повні надії й довір'я й маємо глибоке переконання,, що в цьому краю, що зараховується до найпоступовіших у цілій Европі й відомий із своєї гуманности й ідейности, знайдемо справедливість і людське зрозуміння. Із свого боку доложимо всіх зусиль, щоб виявити себе достойними імені співгорожан Вашої країни. Нашим найбільшим змаганням буде доказати своїм поведенням, що хочемо тільки у свобідній співпраці з Вами при однакових умовах виявитися повновартними людьми, що нічим не думають ставати Вам на перешкоді.

Сподіваємося, що це нам удасться. Ми певні цього, бо із досвіду переконалися, що маємо подібний, щоб не сказати такий самий, спосіб життя. Ваші ідеали є теж нашими ідеалами, а Ваші погляди на життя покриваються з нашими; їх хотіли б ми придержуватися тут і у нашій Батьківщині. Щоправда, тяжкі переживання останніх років війни й утрата власного ґрунту захитали може декого, а навіть звихнули морально. І коли такі трапляються між нами, просимо Вас не узагальнювати поодиноких випадків: зі свого боку зробимо все можливе, щоб такі випадки не траплялися. І коли нам удасться відповісти вимогам Вашого життя й пристосуватися до Ваших законів, тоді вважатимемо з чистим сумлінням, що сповнили наш обов'язок супроти Вашої й нашої Батьківщини.

В червні, 1947.

Українські робітники в Англії.